

О, як легко я нині читаю
В тім чолі кожну думку укриту,
Не подуману, а пережиту
І злеліану в муках без краю.

Щойно нині я виджу і знаю
Тую постать струнку, сумовиту,
Все задуману, горем прибиту,
Як похмурий день в погіднім маю.

Щойно нині пійняв я ті болі
Вірла-духа, замкненого в кліті.
Що до сонця зривався, до волі,

А до смерті мав самотній сидіти.
Щойно нині пізнав, батьку рідний,
Як великий ти був, а не бідний!

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Село»](#);